

Ağlıyorsa Bir Çocuk Bütün Dünya Ağlasın

– sürgünadam · 23 Kasım 2021

AĐLARSA BİR ÇOCUK BÜTÜN DÜNYA AĐLASIN!

Bundan 30 yıl önceydi. Öğretmen olarak ilk tayinim Hakkâri'nin İran sınırındaki Yüksekova ilçesine çıkmıştı. Cumhuriyet İlkokulu'nda, 84 mevcutlu 2/C sınıfını verdiler bana. Her sırada üç öğrenci oturuyordu. Sınıftaki 40 öğrencim, maalesef okuma-yazma bilmiyordu. Bu durumun en önemli sebebi, o yıllarda terör nedeniyle, köylerde can güvenliği kalmayan insanların kitleler hâlinde, şehirlere göç etmesiydi.

Gündüzler kısalmış, gecelerse uzamaya başlamıştı. Takvimler, tıpkı ağaçlar gibi hızla yapraklarını döküyordu. Daha kasım ayının başlarında olmamıza rağmen, öğretmenler günü heyecanı sarmaya başladı beni.

24 Kasım günü gelip çatmıştı. O gece, yarı uyur, yarı uyanık, sabahı zor ettim. Ve nihayet günlerden "Öğretmenler Günü" yani 24 Kasımdı. Öğretmenliğimin henüz ilk senesi ve hatta ilk aylarıydı. Öğlenci olduğum için berbere gidip, saç-sakal tıraş oldum ve takım elbisemi giyerek heyecanla okula gittim. Daha okulun bahçesindeyken etrafımı sarmıştı 8-9 yaşındaki öğrencilerim. Hemen hediyelerini vermek ve günümü kutlamak istiyorlardı. Sıra hâlinde sınıfımıza girdik, öğretmen masasının yanındaki en ön sıra Osman ismindeki öğrencimin yeriydi. Sınıfın en çalışkanlarından Osman, yüzünü sıraya kapatmış öylece oturuyordu. Ben içeri girince, her zaman herkesten önce fırlayarak aya kalkan Osman o gün yerinden hiç kıpırdamadı. Diğer öğrencilere oturmaları için izin verdikten sonra birkaç kez seslendim Osman'a lâkin, başını koyduğu yerden kaldırmadı. Sırasının yanına gittiğimde sessiz sessiz ağladığını fark ettim. "Osman kaldır kafanı, neden ağlıyorsun?" diye birkaç kez seslendim fakat O daha fazla sıraya yapıştı. Ben de fazla üstüne gitmedim.

Öğrencilerimin getirdiği hediyeleri aldım ve hepsini tek tek kucaklayıp yanaklarından öptüm. Ders işlemeye geçmeden önce tekrar Osman'ın yanına gittim ve bu kez elimi çenesinin altına sokarak, zorla kaldırdım sıradan. Osman'ın gözyaşları sırasında dere olup akmıştı. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Sebebini bilmediğim için ne yapacağımı şaşırılmışım. Daha ben bir şey diyemeden Osman; "Öğretmenim, cevizden öğretmene hediye olur hiç?" Durumu anlamıştım, Osman öğretmenler günü hediyesi alamadığı için üzüntüsünden ağlıyordu. "Olur tabi Osman'ım, hem de en iyi hediye cevizden olur" dedim. Cümlemi bitirirken daha Osman âdeta bir ok gibi yerinden fırlayıp, koşarak çıktı sınıftan. Arkasından ben de çıktım fakat çoktan gözden kayboldu.

Osman'ı yakalayamayacağımı anlayınca, durumu idareye bildirmek için okul müdürünün odasına gittim. Müdür, olayı dinleyince; Osman'ın babasının genç yaşta, geride beş çocuk bırakarak öldüğünü, bakacak akrabalarının da olmadığını, komşuların ve kaymakamlığın yardımlarıyla geçindiklerini söyledi. Bir anda

başım döndü, kalbim sıkıştı üzüntümden.

Müdür bey, "Merak etmeyin hocam, Osman akıllı ve terbiyeli bir çocuktur, gelir biraz sonra" dedi. Ama ben artık müdürü duyacak durumda değildim. Sınıfa gidip bütün hediyeleri çöpe atmak geçti aklımdan, fakat bunu yaparsam, bu kez hediye getiren çocuklar çok üzülecekti. Bu düşünceden vaz geçerek girdim sınıfa.

İki gün önce yağan kar, ısınan havanın da etkisiyle erimeye başlamış, Yüksekova sokaklarını çamurdan nehirlerle çevirmişti ve Osman son hızla koşarak dalmıştı bu çamur deryası sokaklara. 30-35 dakika sonra Osman elinde yarım poşet cevizle, tepeden tırnağa ıslanmış ve çamura bulanmış bir hâlde, çaldı sınıfın kapısını. Ayakkabıları ve üstü-başı çamur olduğu için içeri girmiyordu. Öyle eğitmiştik, hem temizlik alışkanlığı kazansınlar hem de sınıf kirlenmesin diye. Hemen koştum, tutup kolundan sobanın yanına getirdim. Elimi öptü, ceviz poşetini verdi ve " Öğretmenler gününüz kutlu olsun öğretmenim" dedi. Ben de O'nun yanaklarını öptüm, başını okşadım ve çocuklar ağladığını görmesinler diye sırtımı dönüp hızlıca çıktım sınıftan.

O cevizleri hiçbir zaman yiyemedim. 4-5 yıl sakladıktan sonra, eşim bir köşede kurtlanmış halde bulup, neden sakladığımı bilmediği için çöpe atmış. O gün bugündür öğrencilerimden bireysel hediye kabul etmiyorum, OSMAN'LAR AĞLAMASIN diye. Ve her ne zaman ceviz yemeye kalksam ya da 24 Kasım öğretmenler gününde öğrencisinden hediye alan öğretmen görsem boğazım düğümlenir, acı acı yutkunurum.

Öğretmen arkadaşlarım lütfen, Öğretmenler Günü, Karne Günü, doğum Günü vb. günlerde, okulda, sınıfta ya da okul çevresinde, hediye kabul etmediğinizi öğrencilerinize önceden söyleyin. Söyleyin ki, Osmanlar ağlamasın.

Ya da... Siz bilirsiniz.

#aslanyılmaz#sürgünadam#